

[Sandau.]

XII er givet for erhvervslejemål, ikke til anvendelse.

Jeg finder, at dette er uheldigt. En sådan bestemmelse kan faktisk anvendes til omgåelse af den beskyttelse af butikks- og erhvervslejemål, som loven tilsigter at give. Et tidsbestemt lejemål var noget, som man f. eks. benyttede i 1930'erne for at sikre f. eks. butiksljere imod en vilkårlig opsigelse i en vis årrække. Det var altså en fordel, man gav lejerens, og som sådan var den ment. Nu derimod virker bestemmelsen om det tidsbestemte lejemål modsat, idet det ikke er til lejerens, men til udlejerens fordel; thi man tør nok spørge: hvad skal lejerens med det tidsbestemte lejemål? Loven yder ham jo beskyttelse, og han har derfor ikke et tidsbestemt lejemål behov. Der kan fra udlejerens side kun være to årsager til at fastholde et ønske om at opretholde et tidsbestemt lejemål, nemlig enten dersom denne selv skal anvende lokalerne efter et bestemt åremål til andet formål, eller hvis f. eks. huset står foran nedrivning eller lignende andre ting.

Hvor sådanne formål kan dokumenteres, er det kun rimeligt, at lejemålet kan bringes til ophør, som det kan ifølge loven, og det er sikkert også, hvad man har tilsigtet med denne bestemmelse. Ellers træder jo erstatningsbestemmelserne i kraft. Hvor dette ikke er tilfældet, er det derimod en meningsløs bestemmelse, thi herudover kan det kun have til formål at tvinge en fordel ud af lejeren, når det tidsbestemte lejemål ophører, og dette, mener jeg, er blot en omgåelse af den uopsigelig, loven ellers tilsiger lejerne.

Jeg vil gerne anmode den højtærede boligminister om at ændre lovforslaget derhen, at de erhvervslejemål, der indgås efter kapitel XII, enten slet ikke kan indgås som tidsbestemte, eller at de lejemål, der indgås som tidsbestemte, kun kan anerkendes, dersom udlejerens kan godtgøre, at han ved lejemålets indgåelse måtte regne med at skulle anvende lokalet til andet formål, når

tidsrummet var udløbet, eller at der forelå en lignende anden årsag, men således at tvivlsspørgsmål herom skal kunne indbringes for boligretten efter de i lovforslagets § 11, stk. 2, fastsatte regler.

Der er i henvendelsen fra Butikshandelens Fællesråd andre ganske rimelige ting, som jeg vil bede udvalget se på, men jeg anser dog det af mig her nævnte forhold for det vigtigste, og jeg vil gerne bede såvel udvalget som den højtærede boligminister om at tage dette op til velvillig behandling.

Boligministeren (Bundvad): Jeg vil gerne først benytte lejligheden til at takke udvalget for det store og grundige arbejde, der er præsteret i de 2 måneder, mens boliglovskomplekset har været til behandling her i folketinget. Der er her præsteret en arbejdsindsats, som jeg finder er megen respekt værd.

Samtidig vil jeg gerne over for folketinget kvittere for den anerkendelse, der i går blev ydet ministeriets embedsmænd for det store arbejde, der er nedlagt ikke mindst i besvarelserne til udvalget; jeg skal benytte lejligheden til at bringe denne anerkendelse videre.

Jeg takker udvalgets flertal for tilslutningen til lovforslagene, men jeg må samtidig meget beklage, at udvalgets mindretal, repræsenterende venstre og det konservative folkeparti, ikke har ment at kunne give forslagene deres tilslutning.

Som alle i denne sal ved, har boligproblemerne gennem flere år trængt sig hårdt på. En løsning måtte derfor findes. Det er vel rigtigt at sige, at opgaven havde været lettere at løse, hvis man havde taget fat på den noget tidligere; men det er som bekendt ikke sket; derfor har vi alle — det gælder både flertalspartierne, regeringen og oppositionen — været stillet over for en udsat, bunden opgave, der er blevet vanskeliggjort af de mange år, der er gået, uden at man har fundet en løsning. I denne situation er det højst beklageligt at konstatere, at de to store oppositionspartier, venstre